

De Oranje Gelderlander

LEEUWEN GELAND

PBC COACHED MILITAIR ZWEMTEAM

REGIMENTSADJUDANT STELT ZICH VOOR

BOEAJA'S OP DE SOB

MFP IN KANDAHAR

Colofon

De Oranje Gelderlander is het personeelsblad van 45 Pantserinfanteriebataljon Regiment Infanterie Oranje Gelderland en wordt uitgegeven onder verantwoordelijkheid van commandant 45 Pantserinfanteriebataljon Regiment Infanterie Oranje Gelderland, luitenant-kolonel F. Overdiek. In dit blad kan elke compagnie van het bataljon zijn belevenissen kwijt.

Teksten en illustraties
45 Pantserinfanteriebataljon, Ermelo

Redactie
Eindredactie
Luitenant-kolonel F. Overdiek
Majoor A.A.J.M. Witkamp
Redacteur
Kapitein S.C. Stindt

Redactieadres
Redactie 'De Oranje Gelderlander'
Sectie 6 45 Pantserinfanteriebataljon
MPC 37A
Postbus 650
3850 AR Ermelo

Foto voorpagina
De B-compagnie verlaat het vliegtuig na een succesvolle landing op het vliegveld van Curaçao. Foto: majoor N.W.M. Nouwens

Voorwoord van de Regimentscommandant

Voor u ligt het eerste exemplaar van "De Oranje Gelderlander", het blad van het Regiment Infanterie Oranje Gelderland. Wellicht denkt u, nee hè, niet nog een blad, waar is dat goed voor? Ik krijg al zoveel bladen opgestuurd. Ga ik dus uitleggen.

Ik ben nu zo'n driekwart jaar uw commandant. In deze periode heb ik het bataljon weer bij elkaar zien komen na de inzet in Afghanistan met Battlegroup-6 en -7. Eindelijk weer eens een complete club, zodat er gezamenlijk als bataljon weer kan worden getraind, gesport en gefeest en er na de oprichting en inzet eindelijk eens inhoud kan worden gegeven aan het zijn van een regiment. Ja, dat dacht ik. Maar niets is minder waar. Het bataljon is wederom uit elkaar gespat door allerlei operationele opdrachten en taken. Voor je het weet verlies je elkaar uit het oog en heb je geen benul wat er zich buiten je eigen peloton of compagnie afspeelt en staan we eind 2010 weer als vreemden elkaar aan te kijken. Dat kan toch niet de bedoeling zijn in een militaire eenheid die zich buiten het zijn van operationeel bataljon zich er ook nog op voorstaat een onderlinge band te hebben door het zijn van een regiment. Dus moeten we iets verzinnen om er in ieder geval voor te zorgen dat we van elkaar weten wat we doen. Zo ben ik op de gedachte gekomen om een eigen blad uit te gaan geven.

Een blad in eigen beheer uitgegeven, van het regiment door het regiment, met verhalen, foto's en andere informatie die dichter bij je staat dan de bladen die je op het werk of thuis krijgt. In begrijpelijke soldatentaal geschreven. Zo treft u in dit blad een verslag

aan van de Bravo Compagnie in Curaçao. Interessant? Ja natuurlijk! Best leuk en informatief om eens te vernemen hoe het de collega's in Curaçao vergaat, niet in de laatste plaats voor de militairen van de Alfa en de Charlie Compagnie omdat die er ook nog naar toe gaan! Of hoe het Anti-Tank Peloton van de Bravo Compagnie als Mobile Force Protection Peloton in Kandahar opereert of straks in december het eerste peloton van de Alfa Compagnie als onderdeel van Battle Group-11 zijn werk doet. Maar ook verslagen van trainingen en oefeningen, of verhalen over sportactiviteiten horen in het blad thuis. En aandacht voor jubilea, informatie over vertrekkenden en nieuw geplaatsten, sterke verhalen en "wist u datjes" over lui die een bok hebben geschoten moeten in het blad, zodat er altijd wat te lachen valt.

Dat wil ik bereiken met "De Oranje Gelderlander". Succes? Hangt af van de inspanning die we er met z'n allen voor willen leveren. We moeten dus de moeite nemen om foto's te verzamelen en artikeltjes te schrijven en de redactie (de Sie 6 van het bataljon) onophoudelijk te bestoken met materiaal. Dan lukt het. En dat het kan werken heb ik al eerder gezien toen ik Commandant van de Gevechtstrainingsschool was op het Opleidings- en Trainingscentrum Manoeuvre in Amersfoort. Die hebben zo'n blad, "De Gevechtskrant", dat vele malen beter wordt gelezen dan alle andere bladen bij elkaar. Waarom? Omdat het herkenbaar en begrijpelijk is geschreven. Er gelden maar een paar spelregels waarvan de belangrijkste zijn: fatsoenlijk blijven, niet op de man spelen en niet teveel taal-, spel- en stijlfouten. Verder is wat mij betreft de drempel om iets in het blad te publiceren zo laag als die maar kan zijn om zo iedereen aan te moedigen iets te schrijven.

Kortom, dit is de eerste uitgave. Ik doe een beroep op iedereen in het bataljon om een bijdrage te leveren, anders lukt het niet. In ieder geval wens ik u veel leesplezier met het eerste exemplaar van "De Oranje Gelderlander". Dat er nog maar vele mogen volgen!

Uw bataljons- en regimentscommandant,
Luitenant-kolonel F. Overdiek.

De nieuwe Regimentsadjutant

Oranje Gelderlanders,

Sinds 2 september ben ik de nieuwe bataljons- en regimentadjutant. In ons eigen blad wil ik me graag aan jullie voorstellen.

Mijn naam is Jaap Rouw. Ik ben 52 jaar oud en woon in Ermelo. Ik ben getrouwd met Kitty, die onderwijzeres is en wij hebben samen vijf kinderen. Allemaal meiden. Twee wonen er inmiddels niet meer thuis.

Met bijna 33 dienstjaren is deze functie een kroon op mijn werk. Als jonge sergeant droom je slechts van deze functie en nu ben ik het. Dit is een baan waar ik zeker mijn tijd en energie in kwijt kan. Niet in de laatste plaats omdat ik op drie stoelen zit, namelijk

1. Bataljonsadjutant;
2. Regimentsadjutant en
3. Stafadjutant

Als bataljonsadjutant ben ik de onderofficier naast de bataljonscommandant, zal ik hem adviseren en steunen en hem gevraagd en ongevraagd van advies dienen. Ik ben de moeder van het hele bataljon, maar vooral van de onderofficieren.

Ook ben ik de bewaker van het domein van de onderofficier en verantwoordelijk voor het niveau 1+2 binnen de eenheid.

Ook ben ik verantwoordelijk voor het bewaken van de innerlijke en uiterlijke discipline, het moreel, motivatie en sfeer binnen de eenheid.

Het signaleren van de knelpunten in de oplossingen hoort ook bij mijn taak. Dit wil ik doen door zo veel als mogelijk op de werkvloer te zijn. Erg belangrijk is dan dat we open en eerlijk tegen elkaar zijn en blijven.

Als regimentsadjutant ben ik de man van de historie en de traditie. Dat is iets waar we trots op zijn en waar we aandacht aan willen en moeten blijven besteden. Omdat we 15 jaar lang als bataljon en regiment opgeheven en in het museum waren is er veel historie en de traditie onder het stof geraakt. Dit wil ik graag – met jullie hulp – weer doen laten leven.

Als stafadjutant kan ik gemakkelijk met de wat hogere legerleiding zaken doen zonder rubberen tussenlaag.

Vanaf de heropricting in 2006 heeft het bataljon – en daarmee een groot aantal van jullie – een tweetal belangrijke periodes meegemaakt:

1. Het opnieuw vullen met personeel en materieel en het aansluitend opleiden en trainen van het bataljon;
2. Het opwerken naar – en het uitvoeren van een missie in Uruzgan, waar dit bataljon heeft bewezen haar mannetje te staan, maar waarbij helaas twee collega's sneuvelden en velen gewond raakten. We zullen hen nooit vergeten.

Nu zitten we in een periode waarin we de meest uiteenlopende dingen doen: Curaçao, Afghanistan, instroom CV-90, de aanstaande verhuizing, enz, enz. De vaart zit erin.

Veel dank zijn we verschuldigd aan onze voorgangers die in de afgelopen tijd het bataljon weer op de kaart gezet hebben. Hierbij is mijn voorganger, aoi P. Puijk zeker een belangrijke factor geweest. Bij zijn functieoverdracht in kamp Hörsten (Dld) heb ik namens ons allen hem daar dan ook voor bedankt en hem veel succes gewenst in zijn nieuwe functie bij het ISTAR-bataljon.

Mannen en vrouwen van het 45e pantserinfanterie bataljon; Oranje Gelderlanders:

Ik ga me maximaal inzetten om ons bataljon en regiment te dienen.

Jullie gaan mij zien.
Ik ga jullie zien,

Aooi J.M.Rouw

Plaatsvervangend bataljonscommandant als coach

Sporten bij het 45^e

Iedereen heeft in het verleden aan sport gedaan. De één bij een club en de ander alleen maar op school. Nu heb je eindelijk de baan der banen gevonden bij het 45e Painfbat en denk je hé, ik dacht dat het de hele dag sport was bij het leger. Dan kan het dus wel eens tegenvallen. Bij ons bataljon is het hollen en stilstaan. Zijn we niet aan het opwerken voor Curaçao dan zijn we wel aan het trainen voor nog een uitzending naar Uruzgan.

Het sporten zoals we gewend waren gaat dan even niet door. Toch zijn er voldoende mogelijkheden. De gewone sportlessen die op het programma staan hebben soms een uitdagend karakter in de zin van b.v de klimtoren. Ook de onlangs opnieuw herstelde survivalbaan kan fysiek veel van ons eisen. Maar er is nog veel meer te doen: Binnen de Koninklijke Landmacht is het mogelijk om op hoog niveau te presteren in de sport. Er wordt onderscheid gemaakt tussen topsporters en militaire sporters. De topsportorganisatie is in het leven geroepen

om de KL meer te promoten in de maatschappij. Zeg maar uitstraling te geven dat wij een sportieve en uitdagende organisatie zijn. Deze topsporters hebben dan ook al voordat zij in dienst komen hun sporen verdiend in hun favoriete sport. Binnen het bataljon is op dit moment nog de Elnt van Scheijen geplaatst. Hij heeft geen topsportcontract maar zit wel tegen het topsportniveau aan te tikken. Zijn doel is om in de triatlon wereld een plek te veroveren en mee te doen met de Olympische Spelen in Londen 2012.

Tijdens de bataljonsappels heeft de overste al meerdere malen aangehaald dat er weer een team van het bataljon heeft meegedaan met een sportwedstrijd en wat natuurlijk nog belangrijker is dat we dan in de prijzen zijn gevallen. Tijd en ruimte krijgt iedereen binnen het bataljon zeker voor de sporters die niet alleen ons bataljon vertegenwoordigen maar ook zij die op nationaal niveau aan de weg timmeren.

Tot welk niveau kan ik dan sporten?

Binnen de KL worden er voor iedere sport Nationale Militaire Kampioenschappen gehouden. Opgave hiervoor kun je doen via het intranet of bij het sportbureau.

Wanneer je echt goed bent en je blinkt uit in een bepaalde sport kun je geselecteerd worden voor een militaire equipe. Militaire equipes, er zijn er 20, zijn dus defensiebreed wat wil zeggen dat er geselecteerd wordt bij zowel de KL, KLU, Marine en de KMAR. Het mooie van deze Militaire equipes is natuurlijk dat je wedstrijden speelt tegen buitenlandse militaire teams.

Bijna ieder jaar worden er wereldkampioenschappen georganiseerd op allerlei sportgebieden. Deze kampioenschappen vinden dan ook plaats overal op de wereld. Dit jaar werd de Militaire wereldkampioenschappen zwemmen georganiseerd in Canada. Sinds januari 2009 ben ik trainer/coach van het NL Mil Zwem equipe. Deze zwemploeg bestond dit jaar uit vier zwemmers. Geen grote groep maar de selectie is natuurlijk zwaar. Zes maanden ben ik bezig geweest om een groep zwemmers uit de Defensie organisatie te selecteren.

Iedere maand had ik een centrale training georganiseerd. Deze training was dan in Eindhoven of Amersfoort en ook op de KMA in Breda. Denk nu niet van dat kan ik ook, 1x per maand trainen en dan een mooi uitje naar Canada of ergens anders op rijkskosten sporten. Iedere deelnemer van welke militaire equipe dan ook zal minimaal vier keer per week moeten trainen om in aanmerking te komen voor een militaire sport equipe. En je raadt het al, dat trainen vind plaats in de avonduren of 's morgens vroeg voor aanvang dienst. Maar om het verhaal niet al te lang te maken!! Denk je dat je aardig kunt zwemmen?? Kom dan bij mij langs. Wanneer je goed genoeg bent dan kun je volgend jaar in Duitsland en in 2011 in Brazilië zwemmen tegen de militaire toppers van de wereld.

Met sportieve groeten,
Majoor Witkamp

Commandant A-Compagnie

De SOB is een begrip binnen de infanterie. De "oude" garde weet precies wat ik bedoel. Lange dagen korte nachten, COVO, schieten, lupa maken en als meest recente noviteit Chef Martin. Met een beetje geluk laat het weer ons niet in de steek en is het enige wat droog blijft het vooroefenen in de avond. De randvoorwaarden van een steile leer-curve zijn verzekerd indien de genoemde ingrediënten aanwezig zijn! Week 36/37/38 zijn voor het 45ste bataljon RIOG de SOB weken om tot oneindige hoogte te stijgen. Het ISAF peloton van de A-CIE zal in week 37 en 38 aanvangen met hun CAT schietoefeningen, helaas is de deadline van onze hoofdredacteur behoorlijk strak dus ik beperk me, helaas, tot het Cie in de West gedeelte van de A-"Boeaja"cie. Een goede voorbereiding is het halve werk. Een prima kreet op een delfsblauw tegeltje op de WC maar o zo belangrijk en waar. Spijtig genoeg voor ehd 5/6, die niet in zijn geheel meekonden ivm BvW, toch voorwaarts gegaan. Voor ons "Boeaja's", met Curaçao in het verschiet, is niveau twee schietopleiding het einddoel waaraan de cie moet voldoen. Om deze opdracht handen en voeten te geven, is de Ermelose heide door de "Boeaja's" als jachtterrein geconfisqueerd. Elke dinsdag en woensdag zijn de ehnd te vinden geweest op de hei om zich de fijne kneepjes van de infanterie meester te

maken. Vol van vertrouwen en met gespannen haan gingen de "Boeaja's" op pad. De OM banen waren ons ten deel gevallen, waarvan ik achteraf zeg zeer gelukkig te zijn. Afgelegen, maar zeker niet vergeten door het bataljon, hebben de "Boeaja's" daar letterlijk en figuurlijk sprongen vooruit gemaakt. Zoals altijd is het niveau 1 de verzekering voor een goed maar net zo belangrijk veilig resultaat! Jonge collega's werden, zoals het hoort, door de oude garde begeleid. Aangevuld met tips en tools van de cie niv 2/3 schietinstructeurs zijn zij gesmeed tot veilige en goede schutters. Het niveau'tje hoger begon te lonken..... Moe gestreden maar zeker niet verslagen keerden de strijders terug op de rust locatie. Poetsen tot falen, de innige mens versterken met Chef Martin en vooroefenen voor de dag erop. Deze oefenritmiek is voor de jonge collega's de kennismaking met de parate infanterie voor de oude garde een blik van blijde herkenning. De dagen vorderen snel, het momentum wordt

behouden en de vijand, in dit geval de onkunde, wordt verslagen. De donderdag was helaas de laatste schietdag. Het moment suprême de niveau meeting! Loon naar werken ehd 7! Met zeer veel plezier heb ik mogen genieten van jullie uitstekende uitvoering! Als een scheermes zag ik een combinatie van nieuw en oud personeel over de baan gaan. In een uitdagend en realistisch scenario zijn jullie onderworpen aan datgene

wat de vijand jullie voor de voeten kon werpen. Met vuur en beweging, het vuuroverwicht behoudende, wisten jullie de vijand danwel uit te schakelen danwel laag te houden. De juiste inzet van de zware wapens als leermoment in eerdere dagen uitstekend toegepast. De steile leercurve is zeker op jullie van toepassing. Ik kan dan ook niets anders zeggen dan "Boeaja".

Op de andere baan voltrok zich datgene wat je verwachtte na een intensieve week. De soldaten van ehd 5/6 werden gereed geacht om een niveau twee groeпоefening te gaan uitvoeren. Olv ervaren soldaten werden de groepen geformeerd en aangestuurd. De puntjes op de i aangestipt en gereed voor vuur. Ook tijdens deze laatste dag kan ik niets anders zeggen dan "Boeaja". Met genoeg heb ik jullie aan het werk gezien. Het geleerde werd toegepast, de treffers geboekt en de veiligheid voor de maten in acht genomen. Voorwaartse- en achterwaartse sprongen met scherpe munitie is zeker geen sinecure maar jullie hebben laten zien het te beheersen. Geweldig!

De sprongen vooruit zijn gemaakt en het felicitatiedrankje was dan ook voor de gehele eenheid zeer verdiend. De stijgende lijn is ingezet voor de "Boeaja's" hou dat vast wees scherp. Iedereen van de cie heeft zijn werk meer dan uitstekend uitgevoerd, van infanterist tot logistiekeling. We zijn er nog niet, maar ik kijk met vertrouwen naar de toekomst waar we onze kennis en kunde nog 1 keer kunnen laten zien op NLD bodem, week 44 de ISK week!

Boeaja

Commandant B-Compagnie

Willemstad, woensdag 02 september 2009

Collega's,

Aangezien Defensie altijd ruim plant en 'voor een dubbeltje op de eerste rij wil zitten', hadden wij als

verzameltijd in Ermelo 03 augustus, om 03.00 uur 's nachts. Wij gingen namelijk 'al' om 09.00 uur vliegen(!). Aangekomen in Ermelo bleek het goed mis. Er stonden globaal 200 mensen buiten in de kou te wachten voor de ontvangstruimte. De aanvraag was verkeerd gelezen o.i.d. maar je staat er wel als vertegenwoordiger van Defensie met de hoogste rang, dus einde ontspannen en direct maar aan het werk. Relatief snel was het probleem opgelost, maar de start voelde zo een beetje 'vals'. Ook had ik hierdoor geen gelegenheid om familie even normaal gedag te zeggen.

Uiteindelijk zijn wij de bus ingegaan en naar Eindhoven vertrokken. Wij vlogen met de goedkoopste charter die er was (Blueline uit Frankrijk). De vlucht was prima, alleen was er geen film o.i.d. De meeste militairen hebben toch echt bewegende beelden nodig om zich 9,5 uur te vermaken. Daarom werd er veel geslapen. Er was wel ruimte voldoende in het vliegtuig, dat was prima. Wij landden om ongeveer 13.15 lokale tijd. We werden warm onthaald met een steelband. Dat was leuk geregeld. Voor de rest was het echt Curaçao. De bussen waren te laat en niet duidelijk hoeveel er kwamen. Niet alle pallets bleken met het vliegtuig te zijn meegekomen en het was onduidelijk in welke vrachtauto's onze uitrusting moest. Oh ja en het was WARM.

Uiteindelijk zijn wij op de Marine basis aangekomen en hebben ons plekje gevonden. De legering is prima. Faciliteiten zijn ook goed voor elkaar. Eetzaal kent nog geen Paresto, dus niemand klaagt verder over het eten. De eerste week bestond vooral uit acclimatiseren. We begonnen met een avondwandeling. Dat werd de volgende dagen uitgebouwd met een paar marsen van 4 en 5 kilometer. Ook hadden wij een zwemtest op het

programma staan. De test bestond uit zwemmen met wapen, zwemmen met een drenkeling, het opduiken van een pop, een kwartier zwemmen, 10 meter onderwater

zwemmen en blijven drijven m.b.v. lucht in je broek (truckje). Dit alles moest natuurlijk wel met je PT-tenu aan. Deze test is een voorwaarde om mee te mogen met een landingsboot of een ander schip. Een paar jaar geleden is er hier namelijk een Fransman verdrongen, die niet bleek te kunnen zwemmen. Bij ons heeft niet iedereen de test naar de letter van de wet gehaald, maar iedereen kan wel zwemmen en mag gewoon mee met de boten/vaartuigen. Degenen die niet alle onderdelen hebben gehaald gaan in de toekomstige sportlessen nog wat werken aan zwemvaardigheid.

Transport is wel een punt. Het kopen van een auto met een paar anderen kan, maar dat geeft wat extra rompslomp (verzekeren, keuren etc.). Verder moet je hopen dat je de auto kwijtraakt voordat je weggaat. Bij pech ben je afhankelijk van een garage die hier en wat andere werkwijze heeft dan in Nederland. Aan de andere kant kan je je investering terugkrijgen bij gunstige verkoop aan het eind van de 4 maanden. Huren kan ook. Dat geeft minder risico, maar het geld ben je wel echt kwijt. Via Defensie is er ook een busregeling, die wij meerdere malen per week naar diverse bestemmingen kunnen inzetten. Daar wordt soms veel en soms weinig gebruik van gemaakt. Wel kan er via de csm wijzigingen in de route worden aangebracht. Verder wordt er veel gebruik gemaakt van taxi's. Ook zijn er snorders (illegale taxi's), maar zij verdienen geld bij door drugs aan te bieden. Dringend advies om daar dus geen gebruik van te maken. Het eerste weekend was wennen. Allemaal collega's in vrije tijd, die je anders alleen ziet in de weekend-break op oefening, of aan het werk op uitzending. Nu zie je hen

ineens als zij vrij zijn. Raar. Ik zal het gemiddelde weekend schetsen: Vrijdagavond wordt er 'gepompt' zodat de spieren er op het strand zaterdag goed uitzien. Dan zaterdag dus naar het strand. 's Avonds moet er natuurlijk gestapt worden. Zondagochtend is het uitgestorven op de kazerne, dan worden de verloren uurtjes ingehaald. De fanatiekelingen gaan dan nog wat sporten, anderen gaan nog naar het strand of doen rustig aan. Zondagavond wordt er voorbereid of gewoon vroeg naar bed gegaan. De tweede week zijn wij verder gegaan met het programma.

Veel dingen doen wij hier voor de eerste keer, dus alles kost meer tijd en moeite. Het acclimatiseren ging door, met veldoop en inschieten van de wapens op

de schietbaan. Donderdag bestond uit een vormend programma, bedoeld als achtergrond bij onze plaatsing en als teambuilding. Wij startten met een bezoek aan het museum Cura Hollanda. Zeer interessant, vooral over hoe de Nederlanders nu hier zijn gekomen en over de slavernij. Je schaamt je de ogen uit je hoofd als blanke. Onbegrijpelijk hoe mensen dit hebben kunnen doen (wanneer gebeurde dat ook alweer nog meer in de geschiedenis....?). Daarna zijn wij naar het beeld van Tula gegaan, een slaaf die een opstand is begonnen en uiteindelijk uit elkaar is getrokken als straf. Daarna ging de reis naar een boerderij met een plantage. Ascencion heette dat huis. Zeer mooi. Daar kregen wij een rondleiding en een wandeling over de landerijen. Daarna springen van een hoge rots in zee en zwemmen, afgesloten met een BBQ.

Ondertussen speelde er een 'echte' inzet: wij moesten met 2 pelotons gaan zoeken naar een aspirant korporaal van de Antilliaanse Militie (soort project voor jongeren), die sinds de vroege ochtend werd vermist. Ondanks dat er overdag al uitgebreid gezocht was door 2x 40 collega's van de jongen, hebben wij van 15.30 uur tot duisternis (19.00) gezocht, maar niets gevonden.

Ze vermoedden dat die jongen in het water was gevallen en verdronken, dus vrijdag moesten wij verder gaan met zoeken langs de kust. Donderdagavond bevelsuitgifte geweest. Vrijdag gingen de 2 pelotons zoeken.

Vrijdagochtend en -middag hebben wij 2x een kuststrook van 9 km afgezocht. Helaas niets gevonden.

Uiteindelijk is die jongen op zaterdagochtend gevonden. Hij lag op een stuk waar hij volgens verklaringen van zijn collega's niet in de buurt was geweest. Zoals het nu lijkt is hij bevangen geraakt door de hitte, gedurende een hardlooptest die hij moest afleggen voor zijn opleiding. Hij ging de tijd niet halen en is waarschijnlijk rechtstreeks naar huis gelopen, of weggelopen omdat hij zich schaamde. Hij is over een hek geklommen en heeft zich verscholen op een afgesloten antennepark. Daar is hij waarschijnlijk overleden. Vervelend en jammer dat hij niet eerder is gevonden.

Dit is natuurlijk een beetje triest einde van dit stukje, daarom zal ik proberen nog wat te vertellen over het verkeer en de cultuur hier.

- Stoplichten: groen = "gas". Rood = hij wordt vast bijna groen: "gas!". Oranje = hij wordt bijna rood: "gas!".
- Als je zelf groen hebt: de 1-2-3 regel. = eerst even tellen voordat je gas geeft, want er rijden nog 3 auto's door rood.

- Zeer hoffelijk in het verkeer, als je moet invoegen, ga je er gewoon tussen met je hand breed zwaaiend uit het raam
- Verkeer op de horizontale balk van een T-splitsing heeft altijd voorrang (links en rechts)
- Papiamento is een dwingende taal. Daar moet je rekening mee houden, want zo wordt het ook vertaald naar het Nederlands. "jij geef mij sigaret" = mag ik een sigaret van jou?
- Overal rijden vreselijk snelle motoren, met verlengde achterbrug (het achterwiel is een stuk naar achteren gezet). De nationale sport is namelijk drag-racen. Midden op de dag wordt de weg gewoon afgezet door de racers of soms zelf door de politie. Dan gaan ze even racen. Iedereen wacht dan gewoon en niemand protesteert. De coureurs zitten op hun motoren met korte broek, hemdje, T-shirt en vooral geen helm. Publiek zit met coolbox langs de weg
- Men is zeer gelovig, dus iets plannen van tevoren is niet logisch. Wat heeft het voor zin om in januari na te denken over je zomervakantie? Misschien leef je dan niet eens meer, dus dat komt tegen die tijd wel.

Oh ja, redelijk wat mensen hebben zich opgegeven voor een duikcursus, of zijn inmiddels al daaraan begonnen. Ik stop ermee.

Groeten

Kap Schippers
Cc B Leeuwen Cie

Commandant Staf en Stafcompagnie

Wie dacht dat het na de uitzending 2008 rustiger zou worden binnen het bataljon is van een koude kermis thuis gekomen. De sneltrein raast onverminderd door en het bataljon is op vele verschillende sporen aan het werk. Zo moeten we ook personeel leveren voor Afghanistan. Een van de 1e pelotons die binnen het jaar weer in Afghanistan zitten is het MFP peloton olv Elnt Bjorn Senger. Het peloton behoort tot de B-cie, maar is in de voorbereiding op de uitzending bij de Ststcie geplaatst. Zo kon de B-cie zich voorbereiden op de west en konden wij als ciestaf ons concentreren op de opleiding en training van het MFP peloton. Het MFP peloton heeft een bijzondere opdracht. Ze zijn aangewezen als force protection voor C RC south in Kandahar. Hieronder volgen de 1e updates van de verrichtingen van het peloton. Namens het bataljon en de Ststcie in het bijzonder wensen wij het peloton veel sterkte en krijgsmansgeluk.

Kap Sander Donker, C Ststcie 45 Painfbat

Kandahar, juli 2009

Heren,

Een kleine update vanuit Kandahar:
Woensdag 01-07 we zijn nu een kleine week op Kandahar airfield. Wat is dit een groot kamp 65km² en ze zijn nog niet uitgebouwd.

Na een kleine hapering in de motor die bij jullie wellicht bekend is, zijn wij nu bijna compleet.

Het wachten is nu alleen nog op onze As-01 en onze buksen. We zijn wel inzetbaar dat met dank aan onze voorgangers van 42 Tb.

De eerste oorlog is in ieder geval verloren hier, die mooie rode vlag met de pauw heeft welgeteld 97 minuten in top gehangen op het hoofdkwartier, de Rsm (een NL adj.) was er namelijk niet zo blij mee.

Dus moest de vlag weer gestreken worden, nee heb je, ja kun je krijgen. Onze grote Vip was daarentegen wel uiterst content met deze ludieke actie en heeft ons vervolgens maar meteen uitgenodigd voor bak koffie en koekjes. De vlag hangt nu bij mij op kantoor zodat iedereen die bij ons komt kan zien uit welk hout wij zijn gesneden. De vlag van de Bcie hangt zoals op de foto is te zien hoog

boven ons chalet.

Deze Chalets hebben we vandaag betrokken en zijn iets luxer dan degene die wij gewend waren op Tk. Opdrachten komen en gaan, ze komen gelukkig vaker dan dat ze gaan. We gaan dan gelukkig vaak op pad. Ik hoop in ieder geval in mijn volgende update een stukje over onze avonturen buiten de poort te schrijven. Daar

waar nog maar weinig Nederlanders, Afghaanse kinderen blij hebben kunnen maken met een bezoekje.

Tot ziens,

Bjorn

Ps,
Bedankt voor alle mails ze worden zeer gewaardeerd door de collega's.
En of iemand nog wat stickers heeft van het Bat of de Cie ik heb ze namelijk nog niet gezien hier.

Kandahar, augustus 2009

Heren,

Een kleine update vanuit Kandahar:
Maandag 10-08.

Het wordt weer drukker voor ons. Na een periode van relatieve rust gaan wij de aankomende weken de verkiezingen ondersteunen.

Gelukkig maar want van 1 ritje in de week worden wij niet vrolijk.

Hier een kleine greep uit datgene wat wij hebben gedaan in de afgelopen periode.

Natuurlijk ondersteund met een paar sfeerfoto's. Kandahar stad heeft een aantal locaties waar onze opdrachtgevers hun bezoeken moeten brengen. Een van die locaties is het KPRT (Canadese Fob) dit is onze meest

favoriete locatie.

Ja, inderdaad we hebben daar een bluswaterreservoir oftewel een zwembad, wij vinden het heel vervelend als wij daar een halve/hele dag moeten wachten op de terugrit. Bcie haha jullie zijn niet de enige die een beetje kunnen zwemmen.

Een andere taak die wij hebben uitgevoerd. Een versterkingsopdracht die te maken had met voorbereiden/gereed maken van de Fob's voor de yanken die het gebied ingevlogen zijn.

Met andere woorden wachtdiensten draaien. We zijn hiervoor naar het idyllische oord Spin buldak vertrokken, wat plusminus 4 km van Pakistaanse grens ligt.

Hier hebben wij een aantal dagen onder echte infanteristen omstandigheden onze taak moeten volbrengen, totdat we werden afgelost door onze Amerikaanse vrienden.

Schade: 3 man zwaar aan de griep, 20 man hersendood. Nog een aantal weken en dan hebben we onze mid-termdag (22 Aug) we hopen dan tijd te hebben voor onze vtc met de familie. Helaas zitten we dan midden in de verkiezingsperikelen alhier, we zullen wel zien. In ieder geval bedankt voor de vele pakketjes en steunbetuigingen die hier binnenkomen

Groeten, MFP